

Dragvoll, Laudan og metoden

Av Eivind Kolflaath, professor i filosofi og rettsvitenskap, Universitetet i Bergen

Av en eller annen grunn er det blitt viktig for Johan Dragvoll å insistere på at jeg «har ingen egen metode» for bevisbedømmelse i straffesaker (sist i Klassekampen 28. juni). Og det til tross for at jeg aldri har uttalt noe om akkurat dette.

Filosofen Larry Laudan har vært en viktig premissleverandør for den metoden jeg har skissert i boken *Bevisbedømmelse i praksis* (2013) og senere beskrevet mer i detalj. Men Dragvoll har ikke dekning for å snakke om «Laudans metode». I boken Dragvoll henviser til, nevner Laudan i forbifarten tre ulike formuleringer av beviskravet i straffesaker, uten å velge blant disse, og uten å kommentere nærmere hvordan den formuleringen jeg har festet meg ved, best kan omsettes i en metode.

Dragvoll mener at jeg «undereksponerer [...] opphavsmannen». Men jeg skriver altså i boken at «[d]enne måten å presisere beviskravet på [...] stammer fra internasjonal bevisteori» (s. 211), med påfølgende fotnote med henvisning til det aktuelle sidetallet i Laudans bok. Dette er visst ikke tydelig nok for Dragvoll. Da får jeg henviser ham til Tidsskrift for Rettsvitenskap 2011 nr. 2, hvor jeg diskuterer forholdet mellom Laudans og min beviskravsformulering over flere sider. I boken, som skulle ha et mindre teoretisk preg, har jeg spart leseren for en slik diskusjon, men jeg henviser til tidsskriftet.

For øvrig er det besynderlig at en person som til de grader opptrer i eksempler som jeg bruker i min kritikk av justismordprosjektet drevet av Dragvoll og to andre litteraturvitere, velger å bruke tid og energi på spørsmålet om jeg har en «egen metode», i stedet for å prøve å gjendrive noe av kritikken.